Vždy koncem roku, nebo začátkem následujícího, se ohlížím za uplynulým rokem z hlediska přírůstků CD. Snad nebude matoucí, že se nyní ohlédnu za novinkami, o kterých jsem psal povětšinu roku na jiném serveru.

S výjimkou Vyčítalovy písně o radaru si nepamatuji v roce 2007 jiný hudební počin, který by vzbudil rozporuplné reakce či výrazné emoce. Možná je to dobře, možná je to signál jisté stagnace, nebo alespoň vybírání si oddechového času. Když se tak probírám cédéčky, která jsem slyšel a třídím si je, na hromádce "nejlepší" se vesměs objevují rekapitulace či výběry:
Nerez
:
A bastafidli
,
Z. Vřešťál
:
Do posledního dechu
, P
. Skoumal
:
52+2
,
Jablkoň
:
Malá lesní (The best of)
,
Paleček+Janík
:
40 let spolu
a výběr
Havěť všelijaká 2
. Je zřetelné, že "celoživotní" výběry asi nemohou konkurovat "řadovým" albům, o to větší výkon je to od těch desek, které se dostaly s výběry na stejnou hromádku. Pro mě to za uplynulý rok byly určitě
Traband
s CD
Přítel člověka
,
Slávek Janoušek
:
Nestíhám
,
Vašek Koubek
:

Všem se nalejvá
, ale především
Nestíháme
:
Víceméně v klidu
. Tady už stojí za to se nad alby trochu zastavit, i zde je zajímavé, že každé je na špici z jiného důvodu.

Nestíháme oživili folkovou písničkářskou scénu a nalili do ní naději, že prosté, melodické písničky s texty o něčem lze stále psát. Vašek Koubek ukázal, že spontaneita irské lidové muziky je tvárná a srozumitelná přes hranice a generace a že je působivá i bez uměleckého znásilňování. U Slávka Janouška se, na rozdíl od Nestíháme, jedná o návrat ke kořenům, v podstatě k tématům a zpracování prvního alba, které až do této doby bylo nepřekonáno. Traband ukazuje svým albem cestu pro ty, kteří chtějí překračovat hranice žánrů a fúzovat různé styly a přístupy. "Mimo pořadí" zmíním ještě ***Tmavanu*** **Načasu** a ***2+1*** **Šantré**, které ukazují skupinám to, co Nestíháme sólistům a dvojicím, ale tato dvě díla spíš budou patřit roku 2008. Trošku zvenčí se pro svou výrazovou pestrost dívá na tuto dvojici skupina
My3.avi
, u které stále váhám mezi originalitou a nevyhraněností, mezi podbízivým a originálním humorem v textech. Z tohoto odstavce bych hledal vážné kandidáty na Anděla, bojím se ale, že skutečnost bude spíš z odstavce ob jeden níže.

Než přejdu na opačný pól spektra, zmíním ostřílené borce, kteří podali standardní, léta neměnný výkon: **V. K. Tomáško** se ***Srpnovými travami***, **Zelenáči**, **I. Mládek**, **Nezmaři**, **R. Křesťan**
s
Dylanovkami
nebo
P. Jíšová
. Můstkem k další části článku budiž zmínka o nečekaně slabých výkonech:
Radůza
V salónu barokních dam
.

Potěšujícím faktem je, že ubylo vykradačů odkazů našich předků. V podstatě pouze **Docuku** se stále ještě ani
Domrtě
nepoučili ze slepých uliček jejich předchůdců,
Martin Žák
trvá na svém slyšení americké prehistorické country a nedá se s tím moc dělat - pochybuji, že

to tak ale slyšeli i ti dávní osadníci. Trochu přibylo sebestředných projektů, které imitují filosofii a duní prázdnotou:
M. Valenta
:
Kde všechno končí a začíná
,
Václavek+Dvořáček
:
Život je pulsující píseň
,
V. Jareš
:
Půjdem spolu bratře
,
HUKL
:
Reynkarnace
a samozřejmě králem sezóny bude neoddiskutovatelně Sudét
Linhart
(ten je tak mimo, že se bojím, že mu nakonec ještě dáme Anděla). Nevím, zdali je horší si nejprve vysoko nastavit laťku a pak ji obloukem obejít, jako jmenovaní, nebo si rovnou laťku nestanovovat a předstírat setrvalé vznášení vysoko nad zemí. To se stalo
Janu Nedvědovi
- tu noc, kdy mu vyšlo slunce, mu zapadly zbytky soudnosti. Bohužel, z druhé strany, tedy z hlediska "mladých" písničkářů, se k bardovi přiblížili v roce 2007 i
Martin Hejnák
s nesmyslným názvem svého díla:
Více chrámových vln
a podobně nesmyslný
Jiří Bílý
Na tělech ryb
.

Vedle těchto projektů jsou pak naivní holčičí vyznání, kterých jsme byli také svědky, vlastně neškodná (***Kykyrý***, ***Ze země vah***), snad jen v tom ohledu je třeba je zaznamenat, že v podstatě s podobnými východisky, ale daleko lepšími výsledky končili "kluci", například
A. Frauenberg
a nakonec i ten
Vojta Nedvěd
.

No a jaké jsou vaše The best of 2007?